

LES FLORETES DE SANT FRANCESC D'ASSÍS

«La floreta de la perfecta alegria, bella en la seva composició i profunda en el seu contingut, és en realitat la poetització de les Benaurances de Jesús: «Feliços els qui ploren... els perseguits per la justícia.. Alegreu-vos perquè d'ells és el Regne del cel... » La lliçó, inspirada sobretot en Sant Pau, de no ensuperbir-se, sinó de vanagloriar-se en la creu del Senyor, la llegim repetides vegades en els escrits de sant Francesc. És la gràcia que ell assenyala per damunt de totes les que Crist pot concedir als seus amics» (Floretes de Sant Francesc d'Assís. Francesc Gamissans , abril 1997.pàg41.)

CAPÍTOL VIII

COM SANT FRANCESC ENSENYÀ QUE EN LA PACIÈNCIA HI HA LA PERFECTA ALEGRIA.

«Venia una vegada sant Francesc de Perusa a Santa Maria dels Angels amb fra Lleó, en ple hivern, quan el fred viu el turmentava. Cridà fra Lleó, que anava un tros més endavant i li va dir:

-Fra Lleó, per bé que els framenors donin per tot arreu exemple de santedat i de bon exemple, escriu i anota diligent-ment que en això no està la perfecta alegria.

I caminant una mica més, sant Francesc el cridà per segona vegada:

-Oh fra Lleó, si el framenor donés la vista als cecs, redreces els baldats, expulsés els dimonis, tornés l'oida als sords i el moviment als coixos, la paraula als muts i, cosa encara més gran, ressuscités els morts de quatre dies, escriu que en això no està la perfecta alegria.

I havent avançat una mica més, sant Francesc cridà fortament:

-Oh fra Lleó, si el framenor sabés totes les llengües i totes les ciències i totes les Escriptures, si arribés a profetitzar i revelar no solament les coses futures, sinó fins i tot els secrets de les consciències dels homes, escriu que en això no està la perfecta alegria.

I havent caminat encara un tros més, sant Francesc tornà a cridar fortament:

-Oh fra Lleó, ovelleta de Déu, per bé que el framenor parlés les llengües dels àngels i conegués els curs de les estrelles i les virtuts de les herbes i li fossin revelats tots les tresors de la terra, i distingís les propietats dels ocells, els peixos i tots els animals i de les pedres i les aigües, escriu que no està en tot això la perfecta alegria.

I havent caminat una mica més, sant Francesc cridà fortament:

-Oh fra Lleó, encara que el framenor sabés predicar tant bé que convertís tots els infidels a la fe de Crist, escriu que en això no està la perfecta alegria.

I quan aquesta manera de parlar havia durat ben bé dues milles, fra Lleó amb gran meravella li preguntà:

- Pare et prego de part de Déu que em diguis on és doncs, la perfecta alegria.

I sant Francesc li va respondre:

-Quan arribarem a Santa Maria dels Àngels, xops de la pluja i glaçats de fred, enfangats de llot i famolencs, i trucarem a la porta del convent i el porter vindrà enfurismat i ens dirà: «Qui sou vosaltres?» I nosaltres li direm: «Som dos dels vostres frares», i ell ens dirà: «Mentiders; que no sou sinó dos malvats, que aneu enganyant el món i robant les almoines dels pobres; marxeu d'aquí» i no ens obrirà i ens farà estar fora, enmig de la neu i sota la pluja amb el fred i la fam, fins a la nit; aleshores, si nosaltres aguantem tanta injúria i tanta crueltat i tants insults amb paciència sense torbament i sense murmuració, i pensem humilment i amb caritat que aquell porter realment ens coneix, i que Déu l'ha fet parlar contra nosaltres oh fra Lleó, escriu i anota que en això està la perfecta alegria. I si nosaltres continuem trucant i ell surt a fora to airat, i com a malfactors importuns ens treu amb injúries i bufetades dient: «Aneu-vos-en d'aquí, lladregots vilíssims, aneu a l'hospital, que aquí no trobareu ni menjar ni aixopluc» Si sostenim això amb paciència i amb joia i amb bon humor, oh, fra Lleó, escriu que aquí hi ha la perfecta alegria. I si tanmateix nosaltres obligats pel fred i la fam i la nit encara tornem a

trucar, i clamem i preguem per l'amor de Déu amb gran plor que ens obri i ens doni aixopluc, i ell, més avalotat encara, diu:

«Aquest són uns malfactors importuns; ja els donaré la paga que es mereixen» i surt a fora amb un garrot nuós, i ens agafa per la caputxa i ens tira a terra i ens arrossega per la neu, i ens apallissa l'esquena amb el bastó, i nosaltres ho sofrim pacientment i amb goig, pensant en les penes de Crist- beneit sigui-, les quals ens cal sofrir pel seu amor, oh, fra Lleó escriu que en això no està la perfecta alegria. I ara escolta l'acabament fra Lleó. Sobre totes les gràcies i dons de l'Esperit Sant que Crist atorga als seus amics, hi ha el de vèncer-se a si mateix, i de suportar de bon grat les penes, les injúries, els oprobis i humiliacions per amor de Crist. De tots els altres dons de Déu no ens en podem gloriar, perquè no són pas nostres sinó de Déu, com diu l'Apòstol: «Què tens tu que no ho hagi rebut de Déu? I si d'Ell ho has rebut, perquè te'n glories com si vingués de tu mateix?», Però, si en alguna cosa podem gloriar-nos és en la creu de la tribulació i de l'afflicció. Per això diu l'Apòstol: «No vull gloriar-me sinó en la creu de Nostre Senyor Jesucrist» Per al qual sigui sempre l'honor i la glòria pels segles dels segles. Amén.

QÜESTIONS

Molts son els exemples que sant Francesc va exposant a fra Lleó i que serveixen per rebatre allò que hom pot creure que constitueix la perfecta alegria. Ens trobem identificats en allò que pensa fra Lleó?

Si fem una revisió de la nostra actuació en el dia a dia en les nostres relacions familiars, laborals, o personals, som capaços de reconèixer-nos en les actituds com les exposades per sant Francesc ?

Al vostre parer, qui són els destinataris de les Benaurances? Podeu posar exemples concrets?